

Drodzy Siostry i Bracia!

W dniu 1 listopada br., a także w dniach następnych Kościół święty zjednoczy się na modlitwie dziękczynnej za 50 lat kapłańskiej służby Ojca Świętego. On sam raz jeszcze ukaże Kościołowi i światu ten niezwykły dar Jezusowego Serca jakim stało się służebne kapłaństwo czyli udział powołanego człowieka w Kapłaństwie Jezusa Chrystusa Najwyższego i Wiecznego Kapłana.

Przed 50 laty diakon Karol Wojtyła przyjmował z rąk Adama Stefana Kardynała Sapiehy święcenia kapłańskie, ofiarując siebie Chrystusowi, by podjąć służbę w Kościele. Miał już za sobą głębokie ludzkie doświadczenie. W ciągu 26 lat swego życia czerpał obficie ze zdrowych źródeł bogactwa rodziny, z której wyszedł, ze środowiska szkolnego, które później będzie często wspominał, ze środowiska akademickiego Uniwersytetu Jagiellońskiego i wreszcie ze szczególnie bliskiego Jego sercu środowiska robotniczego, które stało się Jego udziałem w okresie wojny. To wszystko kształtowało Jego człowieczeństwo, Jego wiarę, a także Jego więź z własnym narodem. Zatopiony poprzez modlitwę w Jezusa Chrystusa, a także niezwykle wrażliwy na wszystko, co dotyczy człowieka rozpoczął przed 50 laty z całą konsekwencją służbę Bogu i człowiekowi w Kościele. W ten sposób zaczął realizować to, co wypowiedział później w słowach skierowanych do własnego narodu: 'Kościół przyniósł Polsce Chrystusa - to znaczy klucz do rozumienia tej wielkiej i podstawowej rzeczywistości, jaką jest człowiek. Człowieka bowiem nie można do końca zrozumieć bez Chrystusa. A raczej: człowiek nie może sam siebie do końca zrozumieć bez Chrystusa' (Przemówienie, Warszawa, 2 czerwca 1979).

Dziękując Bogu za 50 lat kapłańskiej służby Ojca Świętego i mając przed oczyma to wszystko, co te 50 lat wypełniło możemy spokojnie powiedzieć, że nakreślił On program swego kapłaństwa według słów św. Pawła: 'Stałem się niewolnikiem wszystkich, aby tym liczniejsi byli ci, których pozyskam... Dla słabych stałem się słaby, by pozyskać słabych. Stałem się wszystkim dla wszystkich, żeby uratować choć niektórych. Wszystko zaś czynię dla Ewangelii, by w niej mieć swój udział' (1 Kor 9, 19-23). Tak rozumiał swe kapłaństwo Kardynał Wojtyła, gdy pasterzował w Kościele Krakowskim, a przedtem jeszcze, gdy był wikariuszem czy profesorem Uniwersytetu. Tak rozumie swe kapłaństwo Jan Paweł II, który ukazuje jego głębię, jego zakorzenienie w Jezusie Chrystusie, jego nieustanną służbę człowiekowi, która polega na przybliżeniu do człowieka zbawczego dzieła Jezusa Chrystusa. Daje temu wyraz w swych Listach, które kieruje corocznie do kapłanów w Wielki Czwartek - pamiątkę ustanowienia kapłaństwa. A to, co zawiera w słowie ukazuje w swym kapłańskim życiu, które koncentruje się wokół Eucharystii, a ma swój wyraz w nieustannej służbie człowiekowi. Jan Paweł II nie wyłącza nikogo ze swej służby, ale bliskie mu jest zwłaszcza środowisko pracownicze, środowisko ludzi twórczej pracy, młodzież, która jest nadzieją Kościoła, a także ludzie chorzy.

Jedna dziedzina jest szczególnie bliska Ojcu Świętemu, a mianowicie rodzina będąca wspólnotą życia i miłości. Jej poświęca Ojciec Święty najwięcej uwagi w swym papieskim nauczaniu. Koniec dwudziestego wieku jest w rodzinie ludzkiej świadkiem niepokojących zjawisk. Cywilizacyjny kryzys dotyka małżeństwo, rodzinę oraz stosunek ludzi do życia człowieka jeszcze nie narodzonego. Jan Paweł II z odwagą i odpowiedzialnością Piotra naszych czasów przeciwstawia się groźnym nurtom, które relatywizują normy etyczne w tych dziedzinach. Zachwianie trwałości małżeństwa, naruszanie autorytetu rodziców, demoralizacja młodzieży, tolerowanie w mediach przemocy i gwałtu, a nade wszystko fundamentalnego prawa człowieka do życia - oto dramatyczne przejawy cywilizacji śmierci, którym zdecydowanie przeciwstawia się Ojciec Święty w swym nauczaniu skierowanym do wiernych Kościoła ale również do przywódców państw. Jest to papieska troska o godność człowieka i jego prawa, poczynając od prawa do życia. Człowiek bowiem jest drogą Kościoła. Nieustanną przyczyną bólu Ojca Świętego jest zagrożony człowiek i stąd jego apele o pokój w Rwandzie i na Bałkanach, ale także apele skierowane do ludzi naruszających

fundamentalne prawa człowieka, zwłaszcza prawo do życia i prawo do wolności. On sam dzielił w sposób szczególny los człowieka skrzywdzonego, kiedy w dniu 13 maja 1981 roku stał się celem zbrodniczego zamachu na jego życie. W tych dniach, gdy ważą się losy tysięcy najmłodszych Polaków, Jan Paweł II przypomina swej Ojczyźnie, iż naród, który zabija swoje własne dzieci nie ma przyszłości, a także, że państwo, które zabija nie jest państwem prawa. Ojciec Święty! W dniach twego Złotego Jubileuszu Kapłaństwa dziękujemy Ci za nieustanną troskę o swój naród. Ta troska wyraziła się w twych pielgrzymkach do Ojczyzny. W okresie nieustannych przemian, które przeżywamy, trudno sobie wyobrazić losy tego narodu, bez Twojej nieustannej troski. Dziękując Ci za Ewangelię Życia, którą nam przypominasz, pragniemy dać wyraz naszej solidarności z tymi, którzy są najbardziej zagrożeni. Kościół w Polsce wychodząc naprzeciw trudnym problemom, w jakich znajdują się zwłaszcza samotne matki, powołuje z okazji Twojego Jubileuszu Fundusz Obrony Życia. Na ten cel zostaną przeznaczone ofiary, które złożymy w czasie Mszy św. w Noc Bożego Narodzenia. Wymowa tej Świętej Nocy, w którą narodził się Bóg - Człowiek, Jezus Chrystus w ubóstwie szopki betlejemskiej niech spotęguje wspólny wysiłek narodu w obronie życia. Fundusz Obrony Życia będzie nieustannie powiększany i stanie się przejawem trwałej troski Kościoła o życie człowieka i o macierzyństwo. W dniach kapłańskiej rocznicy niech to będzie odpowiedzią Kościoła w Polsce na palący problem współczesnej rodziny ludzkiej, jakim jest obrona życia człowieka od poczęcia do naturalnej śmierci.

Umiłowani w Panu!

W 18 rocznicę uroczystego rozpoczęcia papieskiej służby Ojca Świętego Biskupi Polscy wspólnie modlą się pod przewodnictwem Nuncjusza Apostolskiego o dalsze błogosławieństwo dla apostolskiej posługi Jana Pawła II.

Episkopat zwraca się z gorącą prośbą do całego narodu o modlitwę w dniach Jubileuszu w intencjach Ojca Świętego, by mógł On nadal prowadzić Kościół ku Trzeciemu Tysiącleciu Chrześcijaństwa. We wszystkich kościołach w dniu 10 listopada br. należy odśpiewać dziękczynne *Te Deum* za lata kapłańskiej posługi Ojca Świętego.

Jubileusz 50-lecia kapłaństwa Ojca Świętego niech stanie się okazją dla wszystkich polskich kapłanów do głębokiej refleksji i postanowienia, by swe życie kapłańskie kształtować w oparciu o nauczanie i przykład tego Kapłana, który stał się wzorem dla uczniów Chrystusa, naszego trudnego czasu. Kapłani polscy niech stale wnikają w treść nauczania Ojca Świętego, który pisze: "Prezbiterzy są posłani do przedłużenia obecności Chrystusa, jedyne i Najwyższego Pasterza, poprzez naśladowanie Jego stylu życia i ukazywanie Go w sposób przejrzysty powierzanej im owczarni" (PDV, 15).

Umiłowani w Panu!

Ojciec Święty od początku swej kapłańskiej drogi zawierzył siebie opiece Maryi. Prośmy Matkę Jezusa Chrystusa, która była ze swym Synem u początków Jego życia i Jego misji i szukała Go wśród tłumów (por. PDV 81), by otoczyła swą macierzyńską opieką Ojca Świętego.

Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi